

KIS KÖNYV

... ÉVIKÉVEL SZEMKÖZT ÜLT LE. (Lásd a 76. lapon.)

Szerkesztő Forgó bácsi.

LIII. köt. 5. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. augusztus 1-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A BÜVÖS AJÁNDÉKOK,

vagy

Ibolya és Gyöngyike meglepő kalandjai.

— Mesés történet, számos képpel. —

(Folytatás.)

II. FEJEZET.

Ibolya és Gyöngyike győzelme.

— SZÉPEN vagyunk, mondhatom! dörögte a vén tölgyfa kedvetlenül.

— Veszedelmet hozhat mindnyájunkra! sóhajtá a nyárfa.

— No no, öreg barátom! szólt a nyárfa egyik ágán üldögélő mókus. Hiszen ugy reszketsz, hogy majd lerázol magadról. Mi a baj, no?

— Hát nem tudod? szólalt meg alant a mogyoró-bokor. — Nagyon mulatságos hirt beszélnek, azt, hogy a tündérek föllázdak és nem végzik többé a dolgukat.

— Hm! És te ezt mulatságos hírnek mondod? jegyzé meg az öreg tölgyfa. Majd nem nevensz, ha észre veszed, hogy hiába bimbózol, a virágaid nem fognak kinyilni, mert nem jön tündérke, hogy a bimbókat kifakassza. Így aztán gyümölcsöd sem lesz.

— Jaj, ez borzasztó volna! ijedezett a mókus. Miből élek meg akkor?

— Lesz még több baj is, nagyon félek! sóhajtá reszkette a nyárfa.

— De hát mi lelte azokat a kedves tündérekéket? kérdé a mókus.

— Nem igen tudom, mi a bajuk, felelé a vén tölgyfa. De egy pintyőke, aki az imént itt pihent az ágaimon, azt beszélte, hogy az este fényes tündér-bálnak kellett volna lenni, de ehelyett gonosz lázadás tört ki s haraggal, fenyegetőzve váltak el a tündérek a királynőjüktől.

— És most mit tesz majd a tündérkirálynő?

— Ki tudhatná? A pintyőke olyasmit látott, mintha a királynő előhivta volna a kristály-hegy barlangjában élő mindentudó bölcsét, hogy vele tanácskozzék.

— No, így már nagy lehet a baj, ha a tündérkirálynő egymaga nem bír vele.

E pillanatban gyors szellő suhant végig az erdő fölött és azt hirdette minden oldalra:

— Minden tündérkeresztanya, aki valaha valahol szerepelt, jelenjék meg tüstént a tündérkirálynő előtt! Minden tündérkeresztanya! Tüstént!

— És miért hivatja őket a tündérkirálynő? kérdé a kíváncsi mókus.

Választ azonban nem kapott, mert a szellőnek sietős volt az utja s már messzire elebbent.

Nem sokára minden oldalról előtűntek azok, akiket a tündérkirálynő hivatott. Hosszu sorban vonultak a királynő palotája felé.

— Ni ni? Kik ezek? Soha sem láttam őket, szólt a fiatal mogyoró-bokor. Mind egyformák... de furcsa!

— Miért volna az furcsa, mikor egyik éppen az, ami a másik, felelé a vén tölgyfa. Ezek mindannyian hajdanvaló tündérkeresztanyák. (Lásd a képet a 68. lapon.)

— Ugyan véneknek látszanak!

— Hát azt hiszed, hogy a Hamupipőke keresztanyja mai nap még fiatal lehetne? Biz' ezek közt a legfiatalabbik is jó pár ezer esztendőse.

— És mit csinálnak majd most a tündérkirálynőnél?

— Majd megtudjuk, csak türelem!

— Én nem várok, megyek utánok, talán hamarabb megtudok valamit, szólt a mókus.

Botjaikra tekkel vonultak keresztanyák oda is. A fák azor lyökbül, pedig csiságuk.

Egymást ért suhanva keres

— Hol va Aki őrzi, az királyné elé!

— Hol a b tetlenné teszi másik futó sz vigye rögtön a

— Hol a r Az a tündér királyné elé!

És még sok végig az erdő más ilyenféle i rak, bogarak c gatták, azután kodással láttá előbukkan egy a kezében az pőcskével, a h rokkával és i gettek, (Lásd fájna szemökn mintha kábu levő portéka s ott volt, min

— Jaj, sz gyoró-bokor. kolnak!

— Nem csból riadtak följajándék-portéa a hosszas pih

Botjaikra támaszkodva, roskadozó léptekkel vonultak a hajdan való tündér-keresztanyák odább s utánuk ment a mókus is. A fák azonban nem mozdulhattak helyökből, pedig egyre nagyobb lett a kíváncsiságuk.

Egymást érték a szellők, melyek gyorsan suhanva kerestek valamit és valakit.

— Hol vannak a Hamupipőke czipői? Aki őrzi, az a tündér vigye rögtön a királyné elé! hirdette az egyik szellő.

— Hol a büvös kard, amely legyőzhetlenné teszi a gazdáját? kérdezte egy másik futó szellő. Az a tündér, aki őrzi, vigye rögtön a királyné elé.

— Hol a rokka, mely arany szálát fon? Az a tündér, a ki őrzi, vigye rögtön a királyné elé! hirdette a harmadik.

És még sok gyors-szárnyu szellő lebbent végig az erdőn, mezőkön, mindegyik más-más ilyenféle izenettel. Fák, virágok, madarak, bogarak csodálkozva és kíváncsian hallgatták, azután pedig még nagyobb álmélkodással látták, hogy innen is, onnan is előbukkan egy-egy álmosnak látszó tündér, a kezében az egyik karddal, a másik czipőcskével, a harmadik kürttel, a negyedik rokkával és így tovább. Támolyogva lépegettek, (Lásd a képet a 69. lapon.) mintha fájna szemöknek a fényes napsugár, vagy mintha kábultak volnának; a kezökben levő portéka pedig töredezett, kopott, vástott volt, mint valami ócska lim-lom.

— Jaj, szegények! szólt a fiatal mogyoró-bokor. Ugyan botorkálva bandukolnak!

— Nem csoda! Sok ezer esztendő álomból riadtak föl, felelt a vén tölgyfa. A büvös ajándék-portékájok is ugyancsak megfakult a hosszas pihenésben.

— Mit fognak most azokkal csinálni?

— Majd megtudjuk. Itt jön a veréb, talán tud valamit.

— Nem sokat, nem sokat! csiripolta a veréb. Pedig ott jártam a tündér- királynő palotája körül és tudjátok, nem vagyok félénk legény, közelre furakodtam. De hát akkora ott a zenebona, hogy veréb legyen aki megérti. A tündérek izgatottan zajognak és különösen két vezetőjük, Ibolya és Gyöngyike merészen szembe száll a királynővel. A vénséges mindentudó bölcsnek is kárba vész minden szava.

— Ó, ó! Mi lesz már ebből sóhajta reszketve a nyárfa.

— Nem tudom, nem várhattam meg a vita végét, mert egy nagy fekete macska ólálkodott közel, még talán bekap, ha idején el nem menekülök.

— Az bizonyosan a gonosz Mirigy volt, mondá a vén tölgyfa. Láttam én is settenkedni; gyanitom, ő támasztotta a zenebonát.

— Csak már hallanánk hirt, mi lett a lázadás vége; aggodalmaskodott a nyárfa.

Nem kellett már sokáig várniok, mert egyszerre csak nagy szökdécseléssel megérkezett a mókus, vele együtt pedig egész csapat madár is, mind a lázadás színhelye felől.

— No's? No's? Mi az ujság?

— Nagy ujság van! felelé a mókus.

— Jaj! kiáltá a nyárfa reszketve. Nem akar csillapulni a lázadás?

— No, attól egyelőre már nem kell félnünk.

— Megbékültek? Meghódoltak a lázadó tündérek?

— Meg, de úgy, hogy ők győztek.

— Lehetetlen!

— Pedig való. A királynő végre is engedett és Ibolya meg Gyöngyike megkapta a régi bűvös ajándékokat. Ezekkel most elmennék az emberek közé.

— Jaj de jó lesz mindenkinek, a merre majd járnak! szólt a pintyőke.

— Majd megválnak, majd megválnak! mondá a vén tölgyfa. Ismerem ezt a két tündérkét; nagyon fiatalok. Nagy baja a tündér népségnek, hogy a legöregebb és

legbölcsebb közülök elhagyta őket és állandóan kint él az emberek közt.

— Melyik az?

— A Tapasztalás tündére.

— Ó, ismerem, kiáltott fel a tücsök. Unalmas vén anyóka . . .

— Bizonyosan tanácsolt neked valamit, ami nem volt inyedre.

— Persze . . . nem is tettem meg és . . . aztán . . .

. . . HAJDANVALÓ TÜNDÉR-KERESZTANYÁK. (Lásd a 66. lapon.)

— Aztán bajba kerültél. Kivánom, hogy Ibolya és Gyöngyike is bajba ne kerüljenek. No, a tündér-királynő bizonyosan tudja, miért teljesítette a kívánságukat. Oreg vagyok, de talán még megérem, hogy ezt is megtudom.

— Én beérem azzal, hogy egyelőre békesség van s a tündérek újra dologhoz látnak, szólt a nyárfa.

Csönd lett és nyugalom, a mókus épp ebédelni készült, mikor megpillantott valamit.

— Ni, amott megint két olyan anyóka-alak baktat, aminők a hajdanvaló tündér-keresztanyák voltak.

— Pedig nem azok, szólt a vén tölgyfa. O, én rájok ismerek . . . a szépséges fiatal Ibolya és Gyöngyike tündérek öltötték magukra ezt az alakot . . . Egyikök nagy csomagot czipel a köpönyege alatt . . . Semmi kétség, utban vannak az emberekhez.

(Folytatása a 70. lapon.)

TÁMOLYOGVA LÉPEGETTEK . . . (Lásd a 67. lapon)

(Folytatás a 68. laphoz.)

— Messziről meg valaki utánok sompolyog, szólt a mókus. Egy fekete macska.

— A gonosz Mirigy! susogta a vén tölgyfa.

— Igen is, én vagyok, szólt a fekete Mirigy macska és büszkén egyenesedett föl csizmás lábaira. — Nem sikerült egészen a tervem, de nem is vesztett kárba. Volt pörpatvar s utra kelt a két fiatal tündér. No, majd én is ott leszek, jut még ebből nekem zsákmány.

— Jaj a gonosz! Jaj a gonosz! sipogták a madarak és meglapultak a lomb között.

A két anyóka lassacskán eltűnt, utánok a fekete macska is. Kevéssel utóbb ragyogó kék tollu kis madárka szállt ugyanabban az irányban.

— Ki lehet az? szólt a vén tölgyfa. Oreg vagyok, de még soha sem láttam. Hm! Gyanitom; de jobb, ha nem szólok. Hadd menjen utánok.

S a kék madár is eltűnt.

(Folytatása következik.)

Pótló rejtvény.

A „bor“ szó elé *egy-egy* szótagot ragasztva, legalább tizenkét különböző önálló szót alkothatni.

Melyek azok?

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru“

Történelmi elbeszélések, az ifjuság részére írta
Remellay Gusztáv. Két könyomatú képpel, színes kemény táblába kötve.

A MEGVETETT JÓ TANACS.

— Állat-történetke. —

SZÉP nyári éj volt. Nem messze a vén odvas fától valami kis mozgás látszott a földön, kicsike dombocska emelkedett egyre magasabbra s végül kidugta belőle az orrát — a vakondok.

— Ó, de pompás a levegő! szólt elégedetten. Bizony jól esik a földalatti örökös turkálás után. Sétálgatok is egy kicsit.

Kibujt egészen és a fölturt dombocska közelében botorkált. Alig egy-két perc múlva azonban ijesztő suhogás hallatszott és valaki vagy valami épp a kis vakondok mellett bocsátkozott le a földre. Az pedig egy nagy bagoly volt.

— Jaj, jaj! Kegyelem! Könörgött a vakondok. Kiméld az életemet, bárki légy is!

— Bárki! Talán csak látod, ki vagyok? szólt a bagoly haragosan.

— Ó, hogy láthatnám, mikor vak vagyok! De a nagy suhogásról gyanitom, hogy valami hatalmas ur vagy.

A bagolynak hízelt ez a szó.

— Eltaláltad. Hatalmas és tudós vagyok. Mert a bagoly beszél most veled. Remélem, hallottad a híremet?

— Ó, hogy ne! A föld alatt sokszor találkoztam ürgével, egérkével. Ezeketmi ndjárt kirázza a hideg, ha csak a nevedet hallják is. Azt mondják, hogy sok, sok atyjokfiát etted már meg.

— Nincs másképen. Szeretem az egérpecsenyét. Téged is bekapnálak, de ma már torkig laktam, a karmaimban pedig épp két egeret is tartogatok a fiaim számára. Így hát ne félj, ezuttal nem bánthatlak.

— Köszönöm kegyes jóságodat, felelé a vakondok.

És tapogatózni kezdett, hogy vissza oszonjon a turásába.

— Hová iparkodol? kérdé a bagoly és rácsapott a szárnyával.

— Bocsánatot kérek . . . haza iparkodom . . . Nem akarlak jelenlétemmel untatni . . . és talán mégis eszedbe juthatna . . .

— Hogy m
lán . . . de me
nem bánthatlak,
mondom, hogy

— Ó, nagy

— Igen is.

tőled, mit miv

— Végzem

mint afféle sz
minden nap elv

— Nevetség

végezhetnél te

Inkább azt h

velsz, azért bu

— Ó dehog

inkább haszna

vénynek.

— Az ám!

az ember üldö

— Nem m

tudatlan, aki

Ha satnyuló r

leben vakond

hogy mi rontj

ni mentjük m

tékony férgék

rét és mi ez

ezenek élünk;

Hát persze o

legtöbb ártalm

még inkább e

— Ó, ó,

szólt a bagol

ni . . . hová

Mert a vako

kán mindink

dombocskájáh

a föld alatt.

— Jösz elő

Hogy mertél

Rögtön jöjj v

— Nem fe

felelt a vako

szem, hogy ja

ujra közeledb

azért nem ka

birtál volna

talán megjött

— Hogy megegyelek? No, később talán . . . de most nem. Megigérttem, hogy nem bántalak, hát maradj, amíg én nem mondom, hogy mehetsz.

— Ó, nagyon megtisztelsz . . .

— Igen is. Mert meg akarom tudni tőled, mit mivelsz ott a föld alatt?

— Végzem a dolgomat, ások-turkálók, mint afféle szegény munkás, aki köteles minden nap elvégezni a kiszabott munkáját.

— Nevetséges! Ugyan miféle munkát végezhetnél te kis törpe ott a föld alatt? Inkább azt hiszem, gonosz dolgokat mivelsz, azért bujkálsz sötétben.

— Ó dehogya! Soha rosszat sem teszek, inkább hasznára vagyok embernek, növénynek.

— Az ám! Mintha nem tudnám, hogy az ember üldözi, agyon veri a vakondokat.

— Nem minden ember teszi, csak a tudatlan, aki nem ismeri a maga javát. Ha satnyuló növényt, bokrot lát és közelében vakondokat pillant meg, azt hiszi, hogy mi rontjuk meg a növényt pedig épp mi mentjük meg, ha még lehet. Mert kárteknő féregkelek lepik el a növények gyökerét és mi ezeket a féregkeket pusztítjuk, ezeken élünk; növény nem is kell nekünk. Hát persze ott vagyunk mindig, ahol a legtöbb ártalmas féreg; de nélkülnk ezek még inkább elszaporodnának.

— Ó, ó, de nagyra tartod magadat, szólt a bagoly fitymáló hangon. — De ni . . . hová lettél?

Mert a vakondok beszéd közben lassacskán mindinkább közelebb osont fölturt dombocskájához és egyszerre csak eltűnt a föld alatt.

— Jössz elő tüstént? rivalt oda a bagoly. Hogy mertél engedelmem nélkül elbujni? Rögtön jőjj vissza, különben jaj neked!

— Nem félek már itt, ahol vagyok, felelt a vakondok a mélységből. El is hiszem, hogy jaj volna szegény fejemnek, ha újra közeledbe jutnék. Alkalmasint csak azért nem kaptál be rögtön, mert még nem birtál volna lenyelni. De mostanig már talán megjött az étvágyad.

— A semmiházi! Kitalálta! mérgelődött a bagoly.

— Ugy-e? De azért mégis hálával tartozom neked, mert hiszen megölhetnél volna. Csak azért nem siettél vele, mert biztosnak hitted a prédát. Mindegy. Mégis hálás vagyok és adok egy jó tanácsot.

— Mit? Te, vaksi vakondok, adsz jó tanácsot nekem, a tudós és hatalmas bagolynak?

— Igenis. Hallottam az egerektől, hogy abban a vén odvas fában van a fészke. No's azt tanácsolom, költözzél el onnan. Annak a fának a gyökereit ezer és millió féreg teljesen összemorzsolta, a többi elrothadt, — az a fa nem állhat sokáig, baj érhet, ha ott maradsz. Éljd boldogul!

Egy kis ideig még hallatszott a vakondok kaparászása a mélységből, aztán csönd lett. Már nagyon mélyre juthatott.

A bagoly boszusan röpi haza.

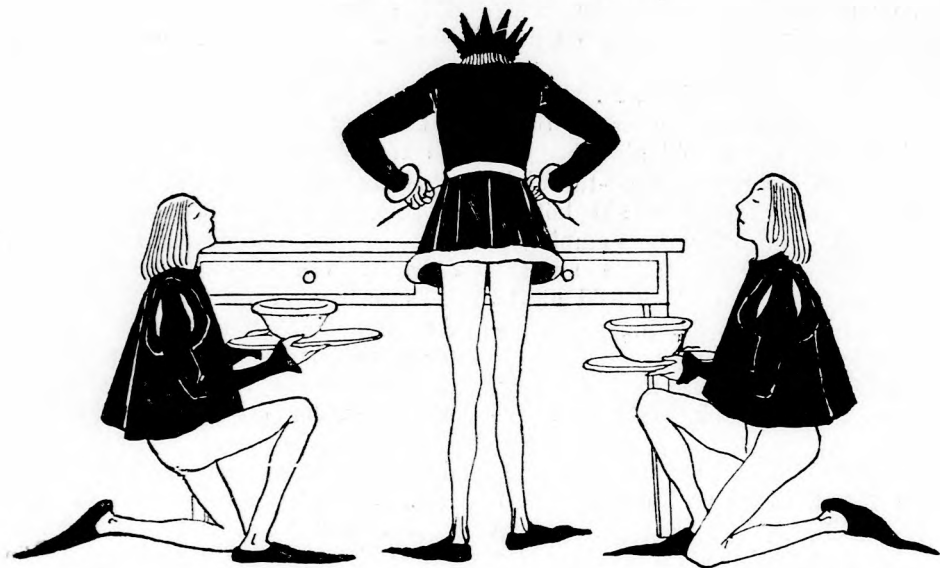
— Együgyü voltam, hogy rögtön meg nem öltem. És még el is akart bolondítani, hogy nem bátorságos a lakásom ezen a vén fán. Persze azt szeretné, ha messzire költözném innen; akkor nem kellene többé félnie tőlem. De majd megleslek még. Te ravasz vakondok! Megleslek, meg is eszlek. És még azt hitted, hogy hallgatni fogok egy hitvány vakondok tanácsára! Nevetséges! Messze földön nincs ilyen hatalmas fa!

Néhány nap mult. Egyszer aztán nagy vihar támadt s az odujában meghuzódott bagoly a fiaival együtt hirtelen valami furcsát éreztek: nem mozdultak, mégis röpiültek. Aztán nagyot koppant a fejük és mindnyájan kigurultak a földre. A szélvész kidöntötte a vén korhadt fát.

A vén bagoly felröpiült, de még tollatlan fiai ott vergődtek a földön s a vihar elmúltával arra járt emberek meglátták össze fogdosták, elvitték. Most már odább költözött a bagoly busan sóhajtván:

— Elbizottan, gonosz indulattal megvettem a szerény vakondok jó szívvvel adott tanácsát. Lám, nincs oly tudós és hatalmas, aki meg ne bálná, ha megveti a szerényebbnek jó indulatát!

A KUKTA-KIRÁLY.

Volt egy hiu király. Azt hirdette fennen,
 Ő a legügyesebb e földön mindenben.
 »Csak a főzésben nem«, szakácsa szólt bátran,
 »Abban is.« És rögtön főz is a konyhában.

Kész a király főztje, vacsorára éppen,
 Maga a királyné tálalja föl szépen.
 Nagylelkű a király, bőven osztogatja,
 A két kamarásnak is jut jó falatja.

»No's, felséges nöm, már ez aztán remek, mi?«
 »»Remek... remek... csak... csak... nem lehet lenyelni!««
 »Hm! S ti kamarások, milyen képet vágtok?
 Kőficz biz' ez — ugy-e, ti is azt valljátok!«

Megmaradt a király hiunak, büszkének,
 De a vén szakácsát többé nem veté meg.
 Hogy mindent jobban tud, továbbra is hitte,
 De hogy föl ne süljön, többé nem hirdette.

A TÜNDÉREK KOCSIJÁBAN.

— Beszélyke. —

(Képpel a címlapon.)

AJ, de borzasztó!
Inkább ide se
jöttünk volna!
A városban, a
szűk falak közt
inkább elvisel-
ném, de itt! Ez
kiállhatatlan!
Pedig tavaly mi-
lyen boldog vol-
tam itt!

Igen, tavaly óta nagyot változott a világ, még pedig Évike erős meggyőződése szerint nagyon rosszra változott. Mennyire örült azelőtt mindég a tavasz fakadásának, amikor budapesti lakásukról kiköltöztek ide a szép falusi jószágra, milyen vígan teltek a napok, hetek, hónapok — és most! Szörnyűség, hogy ilyen változás sujthatja az embert!

Pedig a kert csak olyan virágos volt, a mező csak olyan zöld, az erdő madárdaltól csak olyan hangos, de hát Évike — egy esztendővel öregebb lett. Ez ellen még nem lett volna kifogása, sőt azt sem igen bánta volna, ha már nagy, egészen nagy volna; de hát a mama mit ki nem gondolt, mire nem használja ürügyül Évikének ezt a csekélyke öregebb voltát! Ki sem találhatók! Az történt, hogy egy napon — jaj de szomorú emlékű nap! — egy színleg nagyon nyájas képű, de valóságosan szörnyű módon kegyetlen szívű kisasszony költözött a házhoz és ettől fogva vége lett az Évike arany szabadságának: leczkére szoritották, olvasásra, írásra, kötésre és más mindenféle kiállhatatlanul unalmas és nehéz mesterségre.

Ott a városban még csak hagyján! De a kisasszony itt a szép szabad természetben is tovább kinozza.

— Jut idő sétára is, játéokra is, az ilyen hosszú nyári napon. Egy-két órát hasznosan kell eltölteni.

A sirás nem használt, a makranczoskodás pedig, — no, az már éppen veszedelmet hozott, mert a kisasszony dupla leczkével felelt rá.

Ilyen szomorura fordult tavaly óta a világ!

— De tudom én már, mit csinálók! szolt Évike egy napon magához. Világgá megyek abban a tündér-kocsiban.

Nem valami mesebeli tündér-kocsi volt az, hanem valóságos négy kereken járó, két erős lótól vont kocsi. Nem is kocsi, hanem egész kis fa-ház, melynek még ablaka is volt. Ott állt a falu szélén s egész sereg férfi, asszony, gyerek lakott benne: vándor komédiás csapat, mely aztán mindenféle produkciót tartott, tarka-barka cifra öltözékben, kötelen ugrálva, lóháton tánczolva.

Epp tegnap megnézte Évike is a produkciót és különösen egy leányka tetszett meg neki, akinek tündér ruhája és szárnya volt s aki úgy sétált és tánczolt a kifestett kötelen, mint más emberfia a biztos földön. Alkalmasint röpölni is tud, azért nem fél. Évike ugyancsak megirigyelte.

Hát még mikor a produkció után beszélgetett is vele, nem is egészen véletlenül, mert Évike hátra maradt a kisasszonytól és kíváncsian settenkedett a komédiás tanya körül. A tündér-szárnyas leányka épp ekkor lépett ki a kocsi-ház ajtaján, még abban az öltözékben, melyet a produkciónál viselt.

— Keres valakit? kérdé Évikétől.

— Nem . . . nem igen . . . csak ugyerre tévedtem, felelé Évike. De nagyon szeretem, hogy látlak. Olyan szép vagy!

— Ugy-e? szolt a komédiás leányka büszkén. De meg is tapsolnak ám mindig!

— És azzal a szárnyaddal . . . azzal . . . röpölni is tudsz?

A komédiás leányka nagyot nevetett.

— No, meglehet. Ami szükséges, azt mind tudom.

— És ha
Erre még
diás leány.

— Iskol
még, hogy

— Nem
kel, kötésse

— Van
lanság, affé

geztük a pr
rek, ahogy

— Jaj d

Ekkor va
kocsiba. Év

tudta többé

amelyben s

laknak s ke

Es végre is

hogy sokka

szárnyas tü

ha szépen

Es fölha

után egym

az utcára

a tündér-k

lepetésére,

két férfi ál

földön, min

hogy nem

kopott ruh

ábrázatu k

vette, hogy

— Mit

— A

tegnap itt

A két fér

— A tü

bizony má

nehány pe

a tündér-k

— Hát

dér szeret

— Bol

férfi.

De a r

igy szolt:

— Bizo

velünk, mi

— És hol tanultad? Az iskolában?

Erre még nagyobbat nevetett a komédiás leány.

— Iskolában? No hiszen az kellene még, hogy iskolába is járjak!

— Nem jársz? És nem vesződöl bötükkal, kötéssel, horgolással?

— Van eszemben! Az mind haszontalanság, affélére semmi szükségem. Ha elvégeztük a produkeziót, sétálok, vagy heverek, ahogy a kedvem tartja.

— Jaj de jó dolgod van!

Ekkor valaki beszólította a leánykát a kocsiba. Évike pedig haza ment. De nem tudta többé kiverni a fejéből azt a kocsit, amelyben szárnyas tündérek, deli lovagok laknak s kedvökre járják be az országot. És végre is teljesen világossá lett előtte, hogy sokkal jobb dolga lesz, ha beáll olyan szárnyas tündérnek. Talán csak befogadják, ha szépen kéri.

És fölhasználva az időt, mikor ozsonna után egymaga sétált az udvaron, kiosont az utcára és sietett a falu végére, ahol a tündér-kocsi állt. De kellemetlen meglepetésére, már nem látta ott többé. Csak két férfi álldogált ott és nézegetett szét a földön, mintha meg akarnának győződni, hogy nem maradt ott semmi. Ugyancsak kopott ruhás és éppenséggel nem kellemes ábrázatu két ember volt. Egyikök észre vette, hogy Évike fürkészőleg néz szét.

— Mit keres itt? kérdé.

— A . . . a . . . tündér-kocsit, amely tegnap itt állt, felelé Évike félénken.

A két férfi össze nézett és nagyot nevetett.

— A tündér-kocsit? szólt az egyik. Az bizony már odább furikázott, bár csak épp néhány percczel ezelőtt. Aztán mit akar a tündér-kocsival?

— Hát . . . hát . . . én is szárnyas tündér szeretnék lenni, ha befogadnának.

— Bolondság, kicsike, szólt az egyik férfi.

De a másik hirtelen oldalba lökte és így szólt:

— Bizonyosan befogadják. Jőjjön csak velünk, mi is a tündér-kocsiból valók va-

gyunk. A kocsi lassan megy, hamar utól érjük.

Aztán mintha ilyenformát sugott volna a társának:

— Jó hasznát vehetjük. Majd meglátod.

Kézen fogták Évikét és megindultak vele. A leánykának ez nem egészen volt inyére, mert ez a két ember éppenséggel nem hasonlított holmi tündér-népséghez, hanem sokkal inkább csavargókhoz. Egyszer-másszor arra is gondolt, hogy talán mégis csak inkább haza megy, egyszer meg is mondta és szabadulni próbált, de kísérei erősen fogták a kezét és egyikök így szólt:

— Ha már megindultunk, hát megyünk. Mindjárt utól érjük a kocsit.

Ez a »mindjárt« gonoszul sokáig tartott. Már egy órája gyalogoltak. Évike már alig bírta emelni a lábát és inkább volt kedve sirásra, mint nevetésre, de nem igen mert püssenni, mert egyik kíséroe most már meglehetősen nyersen rivallt rá:

— No, mire való az a pityergés? Ettől a kis sétától nem kopik el a lábad. De meg ott is van már a kocsi, ni.

Csakugyan ott állt a tündér-kocsi az ut közepén; nyilván a két férfira várt. Az ajtajában egy öreges, lompos asszony állt és nagyot nézett az érkezőkre.

— Miféle kis leány ez? kérdé. Hogy került hozzátok?

— Majd elmondom, felelt az egyik komédiás. Szárnyas tündér akar lenni. No, majd beszélünk róla. Vedd be a kocsiba. Aztán előre!

A következő pillanatban Évike bent volt a tündér-kocsiban és legelőször is azt érezte, hogy talán menten elájul a rettenetes büztől, mely odabent uralkodott. Amint pedig szét nézett a tündér-tanyán, akkor meg ijedtében majd kővé vált. No, hiszen ez gyönyörű tündér-kompania! A kocsi fenekén, meg ládákon, rongyos szőnyeg-darabokon, piszkos pokróczokon ült vagy feküdt egy csapat férfi, asszony, gyerek, egyik nyomoruságosabb, rongyo-

sabb, piszkosabb a másíknál; egyik leányka mintha ahhoz a szárnyas tündérhez hasonlítana; csak hogy most nincs sem szárnya, sem aranyos ruhája, hanem kopott szoknyácskában, boglyas fejjel ült a sarokban és egy hatalmasan visító kicsi gyermeket ringatott és csitítgatott. Nehány férfi kurta száru pipából rettentően fojtó füstöt fujt, ismét mások hortyogva aludtak.

Évike hamarjában azt sem tudta, mit gondoljon erről a nyomoruság barlangjáról; egyelőre különben nem is gondolt semmire, mert az erőltetett nagy gyaloglástól végkép ki volt merülve.

— Kérem szépen, mondá félénken, nagyon fáradt vagyok, szeretnék pihenni.

— No, hát ülj le, felelt az öreges aszszony kurtán.

— I . . . igen, de hova, mire?

— Ahol helyet találsz. Talán bizony azt hiszed, hogy kanapét meg fotélt tartogatunk itt?

Évike rendhez és tisztasághoz volt szokva s most habozva, undorodva fürkészte, hova telepedjék le. Nem volt miben válogatni s végre is leheveredett a kocsi deszkájára. Keserves pihenés volt, mert a nehéz kocsi nagyokat döcczent; ezzel azonban Évike már keveset törődött volna, hanem amit maga körül látott, attól mindinkább megborzadt.

Nem magyarázta neki senki, mégis kezdte gyanítani a valót és erős kétségei támadtak, valjon csakugyan tündéri boldog helyre jutott-e. Csak legalább már szóba állana vele valaki! De senki sem törődött az otlletével. Nagy sokára az a leányka, akivel tegnap beszélt, szerencsésen elaltatta a pólyás gyermeket, letette egy pokróczra és Évikevel szemközt ült le. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Hát te hogy kerültél ide hozzánk? kérdé kíváncsian. Bizonyosan eltévedtél és az apám persze már nem térhetett vissza, hát ide hozott.

Évike zavarodottan rázta a fejét.

— Nem . . . nem tévedtem el . . . magam akartam . . .

— Ahá! Tehát megszöktél hazulról! Bizonyosan valami gonosz idegenek közt éltél és kinoztak, bántottak, nem birtad tovább tünni; szegény árva vagy, ugye, sem atyád, sem anyád?

Szülei említésénél Évike nek könybe lábadt a szeme és kicsibe mult, hogy hangos sirásra nem fakadt.

— Ó dehogy! Van nekem drága jó mamám . . . apácskám, akik nagyon szeretnek . . .

— No, ez már furcsa! szólt a komédiás leányka. Akkor hát bizonyosan valami nagyon gonosz csinyt követtél el és nem mersz többé a színök elé lépni.

— Nem követtem el semmit . . . csak . . . ó!

Nagy nehezen mégis csak elmondta, hogyan és miért is került hát ide. A komédiás leányka félig szánakozva, félig gúnyosan mondá:

— No, te ugyan oktondi vagy! Azt hitted, hogy ez a deszka kocsi-bódé valami tündér-lak és mindig úgy járunk-kelünk aranyos czifra ruhában, szárnyas tündérekül? Az csak a produkcióra való ruha, most ott a nagy ládában van bepakolva. Az kellene még csak, hogy mindig viseljük és koptassuk! Nehéz ám ujat beszerezni, mikor gyakran enni valónk sincs.

— Ó, de hiszen azt mondtad, hogy nagyon jó dolgod van!

— En? Nem mondtam én. Te mondtad, mikor megtudtad, hogy nem járok iskolába. Hát az igaz is. Ugyan hol járnék, mikor folyvást bolyongunk és ez a kocsi-bódé a hajlékunk? Aztán meg elég is az, amit a produkciókra kell tanulni és gyakorolni: kötelen táncolni, lóháton ugrálni, és még sok efféle. No, majd meglátod, nem éred-e be vele, ha majd tanulni fogod és eleinte le-lepottyansz, bezuzod az orrodát, ha pedig sokáig ügyetlenkedel verést kapsz.

Évike kékült-zöldült. Most már egészen tisztán látta, mire cserélte el otthoni boldog állapotát, azt a kevés, könnyű és hasznos tanulást; teljesen megértette már a

(Folytatása a 78. lapon.)

HALÁSZAT. (Lásd a 79. lapon.)

(Folytatás a 76. laphoz.)

szegény vándor komédiás nép nyomoruságát is és halálos ijedelmében sirva fakadt.

— De én nem akarok itt maradni! Én haza akarok menni mamámhoz!

Az öreg komédiásné a kocsis tulsó sarkából mérgesen oda kiáltott:

— Micsoda bögés az? Miért sir az a gyerek?

Évike ijedten fojtotta el a zokogását, a komédiás leányka pedig nevetve felelt:

— Már nem akar szárnyas tündér lenni, haza akar menni.

— Ki kérdezi, hogy mit akar? Ugy lesz ahogy mi akarjuk.

Évike majd elájult rémületében. Hát vége! Itt fog rekedni ebben a siralmas nyomoruságban!

— Most pedig vacsoráljatok, aztán csend legyen, aludjatok!

A vacsora egy-egy darab kenyér és hozzá csipős keserű túró volt. Évike, bár nagyon megéhezett, nem bírta lenyelni. A komédiás asszony közönyösen mondá:

— Ha nem kell, hagyd ott. Itt bizony nem fogsz peccsenyén és tortán élni.

Aztán közelebb lépett hozzá.

— Ez a cifra ruha, meg ezek a csecsebecsék nem ide valók, mondá és leoldotta az Évike nyakán selyem szalagon függő arany szívet. Évike ijedten kapkodott utána.

— Jaj, azt nem szabad letennem . . . azt nagymamámtól kaptam emlékül.

Az asszony nagyot ütött Évikének a kezére, kiszedte az arany fülbevalóit is, azután pedig levetkőztette egy ingecskéje és szép finom ruhái helyett mocskos, kopott szoknyácskát és tépett ócska zubbonykát adott rá. Az ütéstől és fenyegető szótól megrettent kis leány csüggedten engedte, hogy tegyenek vele, amit akarnak. Azt sem tudta már, ébren van-e, vagy csak gonosz álom az egész. De nem igen volt akkor kétsége, midőn az asszony durván oda tolta az egyik sarokba és lenyomta egy pokróczra.

— No, most aztán aludjál! És ne pityeregj, azt mondom!

Nem is mert Évike pisszenni sem, de annál keserűbben gondolt szörnyű oktalanságára, elhagyott szüleire, boldog otthonára. Lehetséges-e az, hogy ezeket elhagyta ennek a nyomoruság tanyájának a kedvéért? És mi vár még reá!

Rémüldözve, borzadózva feküdt ott, százszor is megbánva tettét. Végre elnyomta az álom. Azt már nem látta, nem hallotta, mikor a komédiások vezetője így szólt a feleségéhez:

— Már elkészültél vele?

— El. Mindent leszedtem róla.

— Jól van. A gyermeknek nem vehetjük hasznát, mert, látom, kényes uri leány, hamar megelégné a nyomoruságot és megszöknék, arra pedig már elég nagy, hogy el tudja az embereknek mondani, kicsoda, hova való. Hát inkább mindjárt tul adok rajta. Nem sokára faluhoz érünk, ti a kocsival tovább mentek, én pedig beviszem a gyermeket a bíróhoz és azt mondom, hogy az uton találtam, gondoskodják róla. Azt hiszem, holnap délre már otthon lesz a kis együgyü.

— Nagyon jó lesz. Most a nagy fáradtságtól úgy alszik, hogy föl sem ébred, amikor viszed. Mire haza kerül és a szülei talán keresni akarják rajtunk a holmit, már üthetik bottal a nyomunkat. Itt vagyunk a határnál, holnap átmegyünk a szomszéd országba. Kereshetnek!

Minden úgy történt, ahogy a furfangos komédiások kieszelték. És szerencséjére Évikének, hogy úgy történt. Mert másnap délben már otthon volt. Mint valami koldus-leányka, rongyosan, piszkosan, kiéhezetten került haza és szégyenkezve, könyezve beszélt el siralmas kalandját.

Szülei betudták neki büntetésül a kiállott szenvedéseket és biztak benne, hogy okulni fog e kalandján. Ez be is vált, mert Évike nem elégedetlenkedett többé boldog, kedves otthonában és nem kívánczolt innen többé semmiféle tündér-kocsiba.

No, mo
Mert
Ami o
Nem o

Csábit
A csa
De ha
A hor

Akkor
Hanen
Meggü
Nem

Vagy
Jó leá
Megsa
És a

AR

EMCSAR
próba
nem, és tal
a dicsérő sz
a bajban, d
kereket ér
akkor gögö
szívüvé vál
siker és dic
ságát és eln

Ne köves
»Amint ő c
szem én is
helyes, ha j
azt viszonz
rosszal, akk
épp olyan g
mint az, ak

H A L Á S Z A T.

(Képpel a 77. lapon.)

NO, most résen légy, halacska!
Mert ez veszedelmes dolog!
Ami ott most lenyul hozzád,
Nem egyéb, mint gyilkos horog.

Csábítóan int le róla
A csalétek, — pompás falat!
De ha mohón kapsz utána,
A horog a szádon akad.

Akkor nem te lakomázol,
Hanem te lész a csemege,
Még sütnek vagy kirántanak,
Nem kérdik, hogy szereted-e?

Vagy tán mégsem. Az a szelid
Jó leány ha meg is fogna:
Mecsajnálna. »Szegény kis hal!«
Es a vízbe visszadobna.

ARANY KALÁSZOK.

NEMCSAK a baj és viszontagság szolgál próba-köveül az ember értékének, hanem, és talán még inkább, a szerencse és a dicsérő szó is. Van, aki erősen megáll a bajban, de mikor szerencsés sorsban sikereket ér el és dicsérettel halmozzák, akkor gögössé, elbizakodottá és kemény szívűvé válik. Az igazán derék ember sok siker és dicséret közt is megőrzi szíve jóságát és elméje nemes gondolkozását.

*

Ne kövesd mindig azt az elvet, hogy: »Amint ő cselekedett velem, úgy cselekszem én is ő vele.« Mert az csak akkor helyes, ha jót és kellemest tapasztaltál és azt viszonzod. De ha rosszat fizetsz vissza rosszal, akkor hibás utra tévedtél, mert épp olyan gonosz indulatról adsz tanúságot, mint az, aki te ellened cselekedett rosszat.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 2-dik számában közölt szélmalom-rejtvény megfejtése:

Szeresd hazád s nemzedet.

Helyesen fejtették meg: Mérey Ágosta, Freund Imre, Strobl Irénke, Koronhály Zoltán, Szmecana Margit és Józsi, Koch Imre és Aurél, Farkas testvérek, Gáldonyi Mariska és Miklós, Girardi Margit, Hutter Lajos, Günther Mariska, Fleischmann testvérek, Esterházy Erzsébetke, Lázár Mariska és Etelka, Bornemisza Józsi, Weisz Lenke, Barkóczy György, Heszke Irmus, Diemár Kálmán, Záborszky Mariska és Dezső, Galter Frigyes, Tóth Mariska, ifj. Körösi Károly, ifj. Bécsy Lajoska, Lukácsy Lipót (magad irj! F. b.), Zakár Jenő, Marsovszky Imre, Krivány Dénes és Jankó, Groedel Lajos (ugy emlékszem, épp tégedet figyelmeztettek már, hogy csak beteg gyermeknek engedem meg a czeruzával való írást. F. b.), Benedek Dávid, Löwinger Ida (azt a történetkét persze hogy megírhatod, ha valóban érdemes rá. F. b.), Boros Emmike, Récsény Berta, Danielisz Margit és Jenő, Liebmann Erzsike, Horváth Margitka, Hollaki Feri, Virághalmy Juliska, Aranyossy Piroska, Steiner Olga, Dezső, Misi és Károlyka, Kocsis Gizella, Grynæus Ida, Szilágyi Erzsike, Dobay Andor, Herczegh Malvina, Bolyó Pálma és Károly, gr. Degenfeld Ilka, Koszaczky Gyula, Mészáros Ninuska, Jolánka és Matildka, Stein Lajos, Krajcsovic Ottó és Sándorka, Enders Olga és Ida, Lóránt Ella, Bachrach Mátyás, Preisach Frida, Vilma és Lajos, Graefl Márta és Paula, Heller László és Béla, Lenek Emil, Weil Károly, Schwarz Magda, Gyenes Zoltán, Bódy Ödön, Veress Bözsike, Kis Károly, Zubor Imre, Vizoly Blanka, Herendi Böske, Kalmár Bözsika, Rátz Vilma, Ottó és Sándor, Badics Gizi, Voith Mariska, Angyal Irma, Lőrinczy Mariska, Baranyai Zoltán, Mittelmann Adél (soraid nagyon girbe-görbén dülöngélnek. Vonalozd meg a papirosodat, amíg nem tudsz egyenes sort vetni. F. b.), Bohrandt Lajos, Grósz Miksa, Bencsik Mariska, Gallatz Imre, Neumann Lajos, Veress Gizike, Ghillány Sándor (kivánom, hogy eddig már talpra állottál légyen! F. b.), Sier Friczike, Gerlóczy Géza, Spolarich Leó, Czagány Mariska és Misi, Fáy Endre és Árpád, Ember Pista (tépett szélű papirosra irni illetlenség! F. b.), Kazy Livia, Herczeg Ilonka és Albert, Piller Géza, Berényi Irmus, Dukesz Anna és István, Ljubibratic Lulika, Hevessy Bella, Lili, Piroska és Oszkár, Markó Erzsike, Schröder Sándor és Keresztes Gyula, Scheer József, Bournáz Kamilla, Bogyay Ernő, Pollák Karolina, Vilmos és Lajos, Katz Zoltán, H. Kiss Pál, Scharf Gyula, Markovics Ignác.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtén-
vén, nyertes lett *Gallatz Imre, B.-Gyulán*, kinek
a jutalom-könyvet (*»Mesék«*, az ifjúság számára
írta *Greguss Ágost*) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LIII. köt. 1-ső számában közölt
rejtvény megfejtését még beküldték: Bournáz
Kamilla, Sier Friczike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szelényre. A kívánság teljesítése, azt hisszük,
nem fog akadályba ütközni, egyelőre azonban mégis
függőben marad, mert akihez intézve van, az
most távoli fürdőn időz. — **Preisach Frida.** Írá-
soddal nagyon meg vagyok elégedve, mert nemcsak
szép, hanem gondos és tiszta is. A szindarab
nemcsak hasonlít ahhoz a meséhez, hanem, mint
jelezve is volt, éppen annak a mesének a színre
alkalmazása, oly célból, hogy ügyes gyermekek elő
is adhassák, aminek olvasásában már sokszor gyö-
nyörködtek. — **Zoltán Bercezli.** A rimes rejtvényt
besoroztam s némi igazítással közölni fogom. (Az
sz nem két betű, csak két jellel irt *egy* hang,
egy betű.) Megelégedéssel olvastam, hogy te is,
Margitka is kitünő eredménnyel álltatok meg a
vizsgálatnál; ellenben figyelmeztetek, hogy a leve-
let hibásan czimezted *Forgó Adolf*-nak. Mint e
rovatban is már sokszor kijelentettem, a *»Kis
Lap«* olvasói számára csak *Forgó bácsi* a nevem. —
Szitányi Jolánka. A kis mese tárgya, bár nem
új, eléggé jó, de a kidolgozása nagyon vázlatos és
kivált a végen a fordulat és befejezés csak úgy
oda van vetve. Hogy valaki még a tündérország
boldogságából is visszavágyódik, azt jobban és
tüzetesebben kell megokolni és hihetővé tenni.
Próbálkozzál meg vele és aztán küldd be újra. —
Lukácsy Lipót. Beküldeni bárminő dolgot
lehet, de a forrás megnevezésével. *Forgó bácsi*
mindent elolvas és megbírál s a többi aztán a
bírálat eredményétől függ. — **H. Kiss Pál.** Az
előbbi üzenet neked is szól. — **Esterházy Erzsé-
betke.** A papagály tanításához legelőször is *türe-
lem* szükséges, vagyis: sokszor kell ismételni előtte
a szót, amelyre meg akarjuk tanítani. Mondom:
szót, nem pedig az *ábécézt*, mert ez céltalan
fáradtság, az egyes betű nem is ragadja meg eléggé
a papagály figyelmét. Egyes szavakat hamarabb
meg fog tanulni. Különböen a papagály olyan kópé,
hogy gyakran már tudja is az illető szót, de a
begyében tartja és napok mulva, mikor senki sem
várja, hirtelen a maga jószántából kimondja. —
Györi Géza és Pál. A rejtvényetek jó ugyan, de
mert épp most közöltem ilyet, hát csak hosszabb
idő mulva kerülhet rá a sor. — **Simonyi László.**
A kiadó-hivatal csak úgy küldhetne az illetőknek
mutatványszámot, ha a lakóhelyöket is megirtad

volna. Ezzel a kiegészítéssel értesítsd újra a *kiadó-
hivatalt*. — **Badics Gizi.** A kerékpározás dolgában
nem tőlem kell tanácsot kérnetek, hanem legelső
sorban az *orvostól*, ő dönti el, való-e nektek ez a
nem egészen veszélytelen gyakorlat. Mert nem
mindenkinek való. Melyik fajta biczikli a jobbik
és mi az ára? ezek olyan üzleti kérdések, melyek-
kel a *»Kis Lap«* nem foglalkozhatik. Ezt az illető
kereskedésekben kell megtudakolni. A szőlészke-
déshez jó sikert kívánok! — **Diemár Kálmán.**
Te is hibásan irsz, ilyképen: *»tudatom Forgó
bácsit,«* e helyett: *»tudatom Forgó bácsival.«*
Tudatni nem lehet *valakit*, hanem *valakivel* vala-
mit. — **Szórakozott kis olvasók.** Két helyről is
kaptam aláírás nélküli levelező-lapokat. Az egyik
Szegszárd postabélyeggel, az *»Aladár«* megfejtést
közli; a másikon, mely a postabélyeg tanúsága
szerint Szegedről jött, rejtvények (Hit, remény,
szeretet stb.) vannak. Kik ezek a kis szelesek? —
Wagner Eveline. Az elfogadott rejtvények tömege
olyan nagy, hogy lehetetlen meghatároznom, mely-
lyikre mikor kerül a sor. Némelyik már egy évnél
is régebben vár a közlésre, mert az igazság meg-
kívánja, hogy sort tartsak. A leveledet miért czi-
mezted *Forgó István*-nak? Én nem vagyok István,
az én nevem a *»Kis Lap«* olvasói számára: *Forgó
bácsi*. — **Koronthály Zoltán.** — Jó; de nem rég
közöltem ilyet, tehát egyhamar nem kerülhet
sora. — **Groedel Lajos.** Ha nevedet nem találod
a megfejtők lajstromában, nem csodálkozhatol
rajta, mikor ismételt figyelmeztetés után is czeru-
zával irsz; pedig ugy-e, nem vagy beteg? — **Bejczy
Irma.** Az első siker arra szolgáljon buzdításul,
hogy ezentul mindig segítség nélkül próbálkozzál
meg a feladvány megoldásával. Csak akkor lesz
igazi örömed a sikerben. — **Spolarich Leo.** Kis
olvasó-társaid legnagyobb része nem ismeri a nor-
vég férfinéveket, sem annak az elhunyt jótékony-
alapítónak a nevét; az a mese-czim sem olyan
híres, hogy mindenkinek ismernie kellene. A har-
madikban pedig a férfi-alak miért jelentene éppen
»bácsi-t«? Épp úgy jelenthetné azt, hogy apa,
sógor, biró, ispán stb. Próbálkozzál újra, sabato-
sabb szerkesztéssel. — **Ohrenstein Klára.** Tanulni,
a vizsgálatra jól elkészülni kötelesség, *Forgó bá-
csi*hoz levelet írni tetszés dolga. Tehát jól tetted,
hogy idődet kötelességed teljesítésére fordítottad
s már ugyan hogy haragudhatnám én e miatt?
A hiányzó számok dolgában a *kiadó-hivatalhoz*
kellett volna fordulnod, melynek különben átadtam
soraikat. Ha még van azokból a régi számokból,
megküldi. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes szín-nyo-
matu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla
ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél-évi** folyamából
telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum
könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben,

